

Tom Henks'in Yeni Hayat filmi, insanın konuşma ve kendi türüyle iletişim kurma ihtiyacını özetleyen bir hikaye...

Filmde, bir uçak kazasında ıssız adada birkaç eşyasıyla yalnız kalan adam, burada yaşayabilmek için mücadele eder ve kendine sınırlı imkanlar dahilinde bir ortam hazırlar. Etraftan topladığı ağaç kabukları ve elindeki birkaç

eşyasıyla denizin kıyısında küçük bir ev oluşturan kişi, adadaki meyvelerle, denizden tuttuğu balıklarla hayatta kalmaya çalışır. Fakat bir süre sonra konuşacağı, iletişim kuracağı birine ihtiyaç duymaya başlar ve sağa sola saldırarak kendisini bu çaresizlikten bu yalnızlıktan kurtarmak ister. Bu arayışlarını sürdürürken, öfkeyle elini taşla vurur ve elinden kanlar akmaya başlar. Adam gayri ihtiyari yerdeki eşyalarına bakar ve hemen yanındaki topu alır, öfkeyle sıkar. Sonra topu kaldırıp baktığında, parmaklarının izinin bir insan sureti gibi topun yüzeyine çıktığını fark eder. Bu onu rahatlatır, bir insan suretine benzettiği topa bir de sopa geçirir ve onunla sürekli konuşur. Adada kaldığı sürece bu topu yanından hiç ayırmaz onunla konuşur onunla kavga eder, onunla istişare eder... Adam bir süre sonra bu ıssız adadan kurtulmayı başarır ama son ana kadar topu yanında bulundurur ve onunla konuşmalarına devam eder...

Bu öykü, insanın konuşmaya, kendi türüyle iletişim kurmaya ne kadar ihtiyaçlı olduğunu gösteriyor. Modern toplumlarda insanların iletişim ihtiyacı ise, ıssız adadaki kişiden pek de farklı değil. Adada yalnız kalan kimse, bir suret çizerek onunla vehmi bir iletişim kuruyor ve onunla karşısında bir insan varmış gibi konuşuyor. Oysa günümüz insanı bu çaresizliği, bu yalıtılmışlığı kalabalıklar içinde yaşıyor. ıssız adadaki insan gibi, konuşacak, kendisini dinleyip anlayacak birini arıyor ve çareyi uzmanlara gitmekte buluyor. Uzmanlar, insanın, anlaştığı kimselerle birlikte vakit geçirmesinin ve iyi ilişkiler kurmasının onu güçlendirebileceğini ifade ediyorlar. Ancak böyle bir imkanı yakalamak pek de mümkün olmuyor. Çevrenizde gündelik meşgalelerinizi dillendirdiğiniz kimseler vardır ama halinizi anlayacak, sizi olduğunuz gibi kabul edecek, eleştirmeden, yermekten, kınamadan, kuyunuzu kazmadan destek sağlayacak birini bulmak pek de kolay değil.

Günümüz insanının en sık söylediği şey "Beni anlayan yok, kimse halimi anlamıyor" sözleridir. Anlamak ve anlaşılacak... İnsanımızın en büyük ihtiyacı haline gelmiştir. Kalabalıklar içinde yaşamak... Ve anlaşılmamak...! sonuç...! Yalnızlık...! Anlaşılacak ise, insanı güçlendiriyor, ona güven veriyor.

Müslüman toplumlar, sohbet etme, konuşma ve birbirlerinin halini anlama yönünden zengin bir kültüre sahiptirler. Bu toplumlara tabi olan kimseler kısıtlı imkanlar dahilinde bile karşısındaki kimseleri, anlamaya ve dinlemeye devam ederek bu geleneği sürdürmektedirler. Çevrenizde, falan teyzeyle konuşunca rahatlıyorum, Filan kişi beni o kadar anlıyor ki, o benim psikoloğum gibi... sözlerini hâlâ işitebilirsiniz.

Bugünün ruhbilimcileri, uzmanları, karşılıklı sevgi ve anlayışa dayalı sohbetlerin, paylaşımın, eşduyum odaklı ilişkilerin faydaları üzerinde duruyorlar. Fakat ne yazık ki, zamanımızı işgal eden, çocuklarımızı etki altına alan modern aygıtlar ve yaşadığımız hayat şartları konuşma kültürümüzü körelterek bizleri duyarsızlaştırıyor.

Kim ne derse desin, birkaç dakikalık sohbetin, bir arkadaşla bir dostla yapılan muhabbetin, aile bireyleriyle oluşturulan konuşma ortamlarının yerini hiçbir şey tutmaz. Çünkü burada, zengin bir alış veriş ve dayanışma ruhu vardır. Bu doğal ortamda aile bireyleri birbirlerine faydalı olurlar, tecrübelerini paylaşırlar, karşılıklı sevgi ve saygı alışverişinde bulunurlar.

Çağ değişebilir, insanlar, olaylar, iş hayatı ve toplumsal meşgaleler bizi yalıtılmış bir alana doğru çekmeye çalışabilir. Ancak bizler bu durum karşısında akıl ve irademizi aktif hale getirerek, dinamiklerimizi bulduğumuz çağa taşıyabiliriz. Bunu yapabiliriz... Hiç olmazsa haftada birkaç gün, televizyonun düğmesine basıp da aile içinde bir sohbet ortamı oluşturamaz mıyız? Ya da komşularımızla bu türden sıcak diyaloglar kuramaz mıyız? En azından aile büyüklerimizle ortak sorunlarımız ve çözümleri üzerinde konuşamaz mıyız? Elbette yapabiliriz, zaten bizim sorunumuz başaramamak değil, gayret göstermeden, yorulmadan, oturduğumuz yerden çözüm bekliyor olmamızdır.

Aile içi eğitim

Firavun'un evinde Musa yetiştiren kadın

Asiye validemiz, yaşadığı dönemde, Mısır'ın en ünlü kadınıydı ve aynı zamanda Firavun'un eşiydi. Firavun bir yandan ilahlık iddiasında bulunurken diğer yandan, halkın tapındığı putları korumaya çalışıyordu. Halkın, cehaletinden faydalanmaya çalışan firavun, ilahlık iddiasını kabul etmeyenleri ağır bir şekilde cezalandırıyordu. Firavun zamanın en despot, en zalim ve en aşağılık insanı olarak hafızalarımızda yer ederken, onunla aynı ortamda yaşayan hanımı Asiye,

Allah'a teslimiyetiyle, asaletiyle, temizliği ve dürüstlüğüyle insanlara örnek oluyordu.

Efendimiz "kadınlardan kabil olanlar dört kişidir, Firavun'un karısı Asiye, İmran kızı Meryem, Huveyled kızı Hatice ve Muhammed kızı Fatıma'dır" buyurur. Asiye validemiz, firavunun evinde, İslam'ın meşalesini taşır ve cennet köşklerinin sakini olur. O, kocasının yaptığı haksızlıkların her zaman karşısında yer alır ve kocasına karşı çıkar. Ama firavun zulmüne devam eder ve insanları akıllalmaz işkenlere maruz bırakır.

Firavun, korkuyordu "bölgede bir erkek çocuk doğarda yaptığı zulümlere karşı çıkar" diye endişeleniyor ve hamile kadınların karnını yararak çocukları öldürüyordu.

Ailede bütün bunlar yaşanırken, Asiye, Nil nehrinin ortasında sulara batıp çıkan bir sandık gördü ve muhafızlarına gidip sandığa bakmalarına söyledi. Muhafızlar sandığı açtıklarında içinde bir erkek çocuk gördüler ve onu Asiye'ye getirdiler. Asiye validemiz kocasının ısrarlarına rağmen çocuğu alıp burada büyötmeye karar verdi. O andan itibaren Hazret-i Musa sarayda kaldı.

Hazreti Musa, Peygamberlik makamına geldiğinde tekrar geri dönmüş ve firavuna tebliğı yapmıştı. Firavun kavmiyle birlikte Musa'ya kin kusarken Asiye validemiz Musa'ya tabi olmuş ve iman edenler kervanına katılmış, yıllarca gizlice ibadet etmişti. Ama günün birinde Firavun durumu öğrenmiş ve onun imanından gazgeçmesi için çok uğraşmış, çeşitli işkencelere maruz bırakmıştı. Ama Asiye validemiz, bütün varlığıyla Allah'a inanmış, kendi elleriyle büyöttüğü o çocuğu peygamberliğe ulaştıran Allah'ın buyruklarına tabi olmuş ve bu konuda her şeyi göze almaya karar vermişti. Zalim birinin evinde, İslam'ı yaşamak sanıldığı kadar kolay değildi ama Salih bir mümin nerede olursa olsun Allah'ın buyruklarından taviz vermez ve canı pahasına ona teslim olurdu. Asiye validemiz de öyle yapmış ve örnek hayatıyla bizlere yol göstermiş bir hanımdı. O aynı zamanda, Firavun gibi zalim bir adamın evinde Musa'yı yetiştirmiş ve burada iman etme şerefine ulaşmış bir hanımdı. Allah ondan razı olsun...

"Allah, imanı tam olanlara Firavun'un karısını örnek verir; hani o demişti ki: "Rabbim! Bana kendi katında, cennette bir ev yap, beni Firavun ve işkencesinden ve onun zalimlerinin elinden kurtar!..." (Tahrim 11)

Birkaç söz

Zamanı doğru kullanmak

İbni Kayz, kendisiyle sohbet etmek isteyenlere, "Güneşi tut! Yani zamanı durdur ben de seninle konuşayım. Zira zaman daima hareket halindedir. Zaman geçtikten sonra geri gelmez. Onun kaybı öyle bir kayıptır ki, telafisi ve temini mümkün değildir" der.

İmam-ı Azam ise, "Felaketlerin en büyüğü vakti boşa geçirmektir" sözüyle zamanın önemine vurgu yapar. Unutmayın, kaybettiğiniz parayı yeniden kazanabilirsiniz ama kaybettiğiniz zamanı geri getiremezsiniz. Bu nedenle zamanı verimli hale getirmeye çalışın...

milligazete